

Anno Domini

Дмитро Кремінь

Господнє літо в Україні,
А не до віршів і балад.
Чому з народження понині
Чужі гріхи мені болять?
Мені смерекою запахне,
зінов замріявся поет...
І чом душа такого прагне,
коли вже вдома – Інтернет?
І ця дитина із Сухої
все шле мені в космічний смерк
Інет од Гугл, інет-сувої,
Але ні слова – від смерек!
А як мені не пригадати,
Коли усе пішло на злом,
І смерековий сволок хати,
І – словом це не передати! –
І батька, й матір за столом.
І гість колов хлопчину вусом.
А топірець! А постоли!
Немов під вишитим обрусом
Опришки сіли за столи.
Вони пили, колядували,
Вони веселими були.
Мов тіні предків побували
і зізду ясну принесли.
І на хрещатому морозі,
У хаті з дзеньками чарок,
І з колядою на порозі
Свят-вечір виріс до зірок...
Тоді росла трава шовкова,
Світили в душу ночі й дні...
А та колиска смерекова
Днесь увижається мені.
Січнева ніч і вічна казка,
Що не зносити голови...
Промовив батько:
– Не лякайся.

А мати мовила:

- Волхви...

...Суханська мова смерекова,

І колискова пісня та,

Як наша доля присмеркова,

Мені з Інету доліта.

Вона літає, долітає

Із небесі, а на землі

Старий циган на скрипці грає

Про наше щастя і жалі...

Його давно уже немає,

А скрипка журиться в імлі.

Зелений огник знову блиска,

Засів за скайп якийсь там тип.

...Летить під стелею колиска.

Плачу немає, тільки схлип...